

ρῶ. φθεῖρα παῖδας, Κῆμ. 'Αλ. 85, 223' καὶ παιδοφορία, ἢ φθορὰ παιδῶν, δ' αὐτ. 223.

παιδο-φίλος, ἀγαπῶ παῖδας, ὡς τὸ παιδερραστῆ. Θίογν. 1318, 1345, Σόλων 21, Καλλ. 'Ἀποστ. 107, κλ. — ἐν τῷ παθ., ἐπὶ τοῦ παῖδος, Τηλεκλέδ. ἐν 'Αδῆλ. 47. — 'Ἰδε Κόντου Γλωσσ. Παρατρ. σ. 98.

παιδο-φίλος [Σ], ου, δ, = παιδερραστῆς, Θίογν. 1357, Πλάτ. Κωμ. ἐν 'Αδῆλ. 26Δ. — 'Ἰδε Κόντου Γλωσσ. Παρατρ. σ. 324.

παιδο-φίλος, ου, δ' ἀγαπῶν τοὺς παῖδας, θηλ. παιδοφιλω, ἐπιθ. τῆς Δήμητρος, 'Ορρ. 'Γγμ. 39. 13' Γελλοῦς παιδοφιλωτέρα, ἐπὶ τῶν ἀώρων τελευτησάντων, ἦτοι ἐπὶ τῶν φιλοτέκνων μὲν, τρυφῇ δὲ διαφθερόντων αὐτῶν Ζηνοδ. 3, 3 Παροιμιογρ.

παιδοφονεύς, ὁ, ὁ φονεύων παῖδας, 'Ἐπικ. αἰτ. -φονῆα, Κόνιντ. Σμ. 2. 322.

παιδοφονεύς, φονεύων παῖδας, μεταγεν. παιδοφονία, ἢ, ὁ φόνος παιδίων, Πλούτ. 2. 727D.

παιδο-φόνος, ου, ὁ φονεύων παῖδα, ἀνήρ 'Ἰλ. Ω 506 λέσινα Εὐν. Μῆδ. 1407 ἦν γὰρ τις καὶ τούτων ἄχρις συμψερῆ λυτῶσα παιδοφόνος, ἢ συμφορὰ ὅτι ἐφονεύον τὸν ἑαυτοῦ παῖδα, 'Ἠρόδ. 7. 190 π. αἶμα, τὸ αἶμα τῶν πεπορευμένων τέκνων, Εὐρ. 'Ἡρ. Μαιν. 1201.

παιδο-φόνος, ου, δ, = παιδοφονεύς, Φίλων 2. 581.

παιδο-φορέω, μεταφέρω μακρὰν παῖδα, ἄνεμος 'Ἀνθολ. Π. 12. 52.

παιδο-φύλαξ, ὁ, φύλαξ παιδῶν, δημόσιός τις ὑπάλληλος, Σούλ. 'Ἐπιγρ. 2715. 12.

παιδοῦλλον, τὸ, μικρὸν παιδίον, κοινῶς «παιδοῦλι», Μ. 'Ἀχομ. τ. Β', σ. 44, 23, ἐκδ. Α.

παιδῶνας, -τοὺς μισθοῦ ἐκ τῆς ἀγορᾶς κομιζόντας τῆς 'Ἠούχ. (παρθαρῖνας; Schm.).

παιδῶσις, ἡμαρτημένη γραφή ἐν 'Ἰωσήφ. 'Ἰουδ. 'Ἀρχ. 17. 2, ἐν τέλ., ἔνθα ἀντὶ τοῦ παιδῶσεως τέκνων ὁ Διὸς ἀποδοῖ τεκνῶσεως παίδων.

παῖζω, Δωρ. παῖσω Θεόκρ. 15. 42' μέλλ. παιξοῦμαι Συραχῶς ἐν Σεν. Συμπ. 9, 2, παῖξομαι 'Ἀνθολ. Π. 12. 46. παῖζω αὐτοῖς 211, 'Ἀνακρέοντ. 41. 8 — ἀδρ. ἀ' ἐπαῖστα 'Ομ., 'Ἄδικ., πρὶμ. πέπαιστα Μένανδρ. ἐν 'Αδῆλ. 17, παθ. πρὶμ. πέπαισται 'Ἠρόδ. 'Ἀριστοφ., καὶ ῥημα. ἐπιθ. Μεταγεν. συγγραφῆς: ἔχουσι τοὺς κατὰ τὴν γραμματικὴν ἀναλογία τύπους, ἀδρ. ἐπαῖστα Κησῆ. Περσ. 59, Δουκ., κτλ. πρὶμ. πέπαιστα Πλουτ. Δημοσθ. 9. — Παθ., ἀδρ. ἐπαῖσθη ὁ αὐτ. 2. 123E, 'Ἠρόδ.: παθ. πέπαισται 'Ἐλλ. 'Ἐπιγράμ. 979. 3, ἴδε κατωθ. Π — ὁ 'Ομηρ. χρεῖται μόνον ἔνεστ. καὶ παρατ., καὶ ἐν 'Ὀδ. Θ. 251' τῇ προστ. ἀδρ. παῖσαστε: οἱ δὲ Τραγ. μόνον τῶ ἔνεστ.: (παῖς). Κυρίως, παῖζω ὡς παιδίον, διασκεδάζω, «παῖζω», τῆ ὅσ' ἄμα Νύμφαι... ἀγρόνοιον παῖζοῦσι 'Ὀδ. X. 106, πρὸς Η. 291 (οὐδαμῶς ἐν τῇ 'Ἰλ.), 'Ἠρόδ. 4. 114, κτλ.

2) ἀρχοῦμαι, χορεύω, παῖσατε 'Ὀδ. Θ. 251' δῶμα περιστεναγίζετο ποσσὶν ἀνδρῶν παῖζόντων Ψ. 147, πρὸς Ησ. 'Ἀσπ. 'Ἡρ. 277 π. τε καὶ χορεύειν 'Ἀριστοφ. Βάτρ. 407, πρὸς 388' ἐνόπλια... ἐπαῖζειν (ἴδε ἐνόπλια) Πινδ. Ο. 13. 123 — ὠσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύποι, 'Ἡσ. 'Ἀσπ. 'Ἡρ. 299 — καὶ ἐν τῷ παθ., ἀλλὰ πέπαιστα μετρίως ἡμῖν, ἐπὶ τοῦ χοροῦ, 'Ἀριστοφ. Θεσμ. 1227.

3) παῖζω (παιγνίδιον), σφαίρη π., παῖζω τὴν σφαῖραν, κοινῶς «τὸ πέπι», 'Ὀδ. Ε. 100 κλειψύρην παῖζ. 'Ἐπιθεδ. 515' ἀντ' ἀσπραγάλων κονδύλοισι παῖζετε Φερικράτης ἐν 'Δουλοδιδασκαλίαις' 9, πρὸς 'Ἀντιφάν. ἐν 'Ἐπιδαυρίῳ' 1' π. διὰ γραμμῆς (ἴδε γραμμῆς III. 2)' πρὸς κότταθον παῖζειν Πλάτ. Κωμ. ἐν 'Ἀδ' κακουμένῳ' 1' μετὰ τινῶν 'Ἠρόδ. 1. 114' ὠσαύτως, μετὰ συσσίτι, αἰτ., π. κότταθον 'Ἀνακρ. 23' σφαῖραν Πλουτ. 'Ἀλ. ξ. 73' ὠσαύτως, πρὸς κότταθον Πλάτ. Κωμ. ἐν 'Ἀδ' κακουμένῳ' 1' π. παιδιῶν πρὸς τινα 'Ἀριστοφ. Πλ. 1055-7, πρὸς Πλάτ. 'Ἀκ. 1. 110B' κῦνα καὶ πόλιν π., ἐπὶ παιγνίου ὁμοίον τῷ νῦν παιζόμενῳ «καρτικῶν» ἢ τῆς «νῆμας», Κρατίδης ἐν 'Δραπέτιονι' 3 (ἔνθα ἴδε Meineke): ὠσαύτως μετ' ἐπιερρ., φαίνοντα π. 'Ἀντιφάνης ἐν 'Αδῆλ. 8, πρὸς Κράτητα ἐν 'Παιδείαις' 2. 4) παῖζω μουσικὸν ὄργανον, 'Γγμ. 'Ομ. εἰς 'Ἀπόλλ. 206 — καὶ οὕτω, χορεύω καὶ ἄω (πρὸς μολπή). Πινδ. Ο. 1. 24. 5) παῖζω ἐρωτικῶς, Νίκη εἰς Χοιρίλ. σ. 245 πρὸς ἀλλήλους Σεν. Συμπ. 9, 2' ἐπὶ θηλειῶν ἔπνον, 'Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 'Ἰστ. 6. 18. 12. 6) διασκεδάζω θηρευῶν, ἐξέρχομαι εἰς κυνηγίον, π. κατ' ἄλλος Σοφ. 'Ἠλ. 567.

7) διασκεδάζω, παῖζω, «χωρατεύω», λέγω ἀστεία, 'Ἠρόδ. 2. 28., 5. 4., 9. 11' ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ σπουδαίω, Πλάτ. Νόμ. 636C, Σεν. 'Ἀπομν. 4. 1. : πρὸς τὸ σπουδῆ λέγω, δ' αὐτ. ἐν Κύρ. 8, 3. 47' παῖζετε λέγοντες Πλάτ. Εὐθύδ. 283B' π. καὶ χλευάζειν 'Ἀριστοφ. Βάτρ. 376, πρὸς 392. π. καὶ γελᾶν 'Ἀντιφάνης ἐν 'Φιλοδηβαίῳ' 2, 4: πίνε, παῖζε: θνητὸς ὁ βίος, ὀλίγος οὐπὶ γῆ χρόνος 'Ἄμφις ἐν 'Γυναικοκρατίαις' 1' π. πρὸς τινα, περιπαῖζω τινα, Εὐρ. 'Ἡρ. Μαιν. 93', πρὸς Πλάτ. Μένονα 79A' π. εἰς τι, λέγω ἀστεία περὶ τινος πράγματος, δ' αὐτ. ἐν Φαίδωνι 89B'

μετ' αὐδ. πρὸς τὴν ἀνωμαλίαν, τοιαῦτα ἐπαῖζον σπουδῆ πρὸς ἀλλήλους Σεν. Κύρ. 6. 1, 6 ἢ μετοχ. παῖζων, συγκατακίς κείται ἀπο), ἀστετεύοντες, Πλάτ. Θεαιτ. 147B, κ. ἀλλ. — ἐν ἀντίθεσει πρὸς τὸ σπουδαίω, δ' αὐτ. ἐν Νόμ. 636C, κ. ἀλλ. — Παθητ., ὁ λόγος πέπαισται, ἔχει ἐπιθῆ ἀστείας, χάριν ἀστεϊασμοῦ, 'Ἠρόδ. 4. 77' ταῦτα πέπαισθω ἡμῖν, ἀρκετὰ ἐἴχθησαν ἀστεία, Πλάτ. Εὐθύδ. 278D, πρὸς Φαῖδρ. 278B' πεπαίζονται τὴν λέξιν Τιμαρχ. παρ' Ἀθην. 501E' τοῦτο τὸ παῖζόμενον, τὸ ἀστείας λεγόμενον, Πλούτ. 2. 1090F' τὸ πεπαίζόμενον δ' αὐτ. 2. 81E — ἀλλά, ὅλα πέπαιγμαι, ἐπὶ ἐνεργητ. σημασίας, 'Ἐλλ. 'Ἐπιγράμ. 979. 3.

2) μετ' αἰτ. παῖζω μέ τι, ἐμπαίζω, περιπαῖζω, 'Ἀθολ. Π. 10. 61, Δουκ. Νιγρ. 20. 3) παρὰ τοῖς γραμμ., ἐπὶ λέξεων, ἐρ' ὡς γίνονται ἀστεροῦ, ἢ αἰτίως ἐσχηματίσθησαν χάριν λογοπαιγνίου.

Παιζόντος, α. ου, ἰώμενος, θεραπεύων, ὡς τὸ Παῖωνος, 'Ἀθ. Παν. 270' θηλυκ. Παιζόντης, ἴδος, διάφ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ παῖωνίας, 'Ἀθ. Π. Π. 382, 6.

Παιζοσύνη, ἢ, ἢ θεραπευτικὴ τέχνη, «ιατρεία» 'Ἠούχ. παιητέον, ῥημα. ἐπιθετ. τοῦ παῖω (παιγίσω), «πληκτίων» 'Ἠούχ.: 'Ἀντιγρ. παικτέον.

Παιζών, ονος, δ, ἴδε ἐν λ. Παῖων. II. ὡς ἐπιθετ. = Παιζόντιος, Νόνν. Εὐαγγ. κ. 'Ἰω. 3. 2.

παικτέον, δεῖ παίζειν, Σουῖδ. ἐν λ. ἐψατέον.

παίκτης, ου, ὁ, ὁ παίζων ἢ ὄρχουμένος, 'Ἀνθολ. Π. 7. 422' θηλ. παῖκτετρα, 'Ορρ. 'Γγμ. 2. 9. — 'Ἰδε Κόντου Γλωσσ. Παρατρ. σ. 195, 270.

παικτικῶς, 'Ἐπιρρ. ἀστείας, χάριν ἀστεϊασμοῦ, Εὐστ. Πονημίτ. 111. 44, κτλ.

παικτός, ἢ, ὄν, πρὸς ἐν δυνάται τις νὰ παῖξη, ἀρμόδιος πρὸς εὐθυμίαν καὶ παιγνίδια, 'Ἐκκλ.

παίνεται, βαρβαρισμὸς ἀντὶ φαίνεται, 'Ἀριστοφ. Θεσμ. 1114. Παίνοντες, οἱ, ἔθνος τῆς Μακεδονίας, 'Ἰλ. Β. 848, κτλ.: Παῖων στρατὸς Εὐρ. Πῆσ. 541 — Παῖωνία 'Ἰων. -έτη, ἢ, ἢ ἡ χώρα αὐτῶν, 'Ἰλ. Ρ. 350, κτλ. — ἐπιθ. Παιονικός, ἢ, ὄν, Σοῦκ. 2. 96, κτλ.: ἀνώμαλ. θηλ. Παιονίς, ἴδος, 'Ἠρόδ. 4. 33. — Παρὰ μεταγεν. συγκατακίς συγγεία πρὸς τὸ Πανωνία, Φιλόστρ. 560, 571, Δίων Κ. 49. 36 — 'Ἰδε Κόντου Γλωσσ. Παρατρ. σ. 215.

παιονίη, 'Ἐπικ. ἀντὶ παῖωνία, 'Ορρ. 'Ἀργ. 921.

παῖονός, η, ου, 'Ἐπικ. ἀντὶ παῖωνός, 'Ἀθ. Π. 14. 55.

παίπαλα, τὰ, «παίπαλα καλοῦμεν τὰ τῶν χωρίων δύσβατα» Σγλό. εἰς 'Ἀριστοφ. Νερ. 261 ἐν τέλ., ἴδε παῖπαλον.

παῖπαλάω, εἶμαι εἰς τὰς πανουργίας λεπτῶς ὡς ἡ παιπάλη, ἀλλ' ὁ Σουῖδ. ἐρμηνεύει: «επεπαλῶν περισκοπεῖν. ἔρευνᾶν», πρὸς παῖπαλώδης.

παῖπαλή [α], ἢ, (κατ' ἀναδίπλωσιν ἐκ τοῦ πάλη, ἴδε πάλλω (ἐν τέλ.) τὸ λεπτότατον ἄλευρον, ἢ ἄχνη, Λατ. pollen, flos farinae (Διοσκ. 3. 41, Γαλην., πρὸς Πασπάλη), 'Ἀριστοφ. Νερ. 262' καὶ μεταφορ., παιπάλη λέγειν, ἐπὶ ἀνθρώπων λαλοῦντος περὶ λεπτῶν πραγμάτων, αὐτοῖς 260, πρὸς τὸ ἐπομ. καὶ πασπάλη. — Καθ' 'Ἠούχ.: «παῖπαλή» ἄλευρον λεπτόν, τὸ ἀπὸ κριθῆς, ἢ κέγχρου, ἢ τὸ τυχόν, πρὸς Σουῖδ. κ. Φωτίου ἐν λ.

παῖπαλήμα, τὸ, ὡς τὸ παῖπαλή, πράγμα λεπτότατον, μεταφορ., ἐπὶ ἀνθρώπων, πανούργος καὶ ποικίλος ἐν κακίᾳ καὶ παμπόνηρος μετ' ἄχρησίας, π. ὅλον 'Ἀριστοφ. 'Ορν. 430, πρὸς Αἰσγίν. 33. 24' λόγων τὴν παῖπαλήμα καὶ κακῆ γλώσσα Διοσχρίων παρ' Ἀθην. 335D' πρὸς ἀλήμα.

παῖπαλίμος, ου, ὁ ποικίλος καὶ ἐντροχῆς ἐν κακίᾳ • Θεογνώστ. Κανόν. σ. 10. λα': ἀλλὰ μόνον παρὰ τοῖς πολλοῖς, Σουῖδ. 10. 97.

παῖπαλλω, εἶσω.

παῖπαλλοίς, εἶσω, ἐν. ἀρχαία 'Ἐπικ. λέξις ἀδήλου σημασίας: παρ' Ὀμ. ἐπιθ. τῶν ὄψεων, ὄρος 'Ἰλ. Ν. 17' σκοπία 'Ὀδ. Κ. 97, 148, 194' ἐπὶ ὄρεων ὄδων ἢ ἀτραπῶν, ὄδος 'Ἰλ. Μ. 168, 'Ἠρόδ. Ρ. 204' ἀταρπὸς 'Ἰλ. Ρ. 743' ἐπὶ τῶν βραχωδῶν νήσων 'Ἰμβρου, Χίου, Σάμου, 'Ἰθάκης' 'Ἰλ. Ν. 33, 'Ὀρρ. Ρ. 170. Δ. 671, Δ. 480, 'Γγμ. εἰς 'Ἀπόλλ. 172' ἐπὶ τῷ ἀρωματηρῶν Μίμαντος καὶ τοῦ ἔρου Κύνθου, 'Γγμ. εἰς 'Ἀπόλλ. 39. 141' παρ' Ἠσιόδω π. βῆσσι κατ' Θεογόν. 860 — ἢ καθόλου ἔννοια ἦτις μάλιστα ἀρμόζει εἰς πάντα ταῦτα τὰ παραδείγματα εἶναι, κρημνώδης, πετρῶδης, ἀπορροῦ, ἀλλ' ἢ ἀρχῇ αὐτῆς εἶναι παντάσῃν ἀγνωστος: ὁ Schneid. παραβάλλει τὴν λέξ. πρὸς τὸ δυσ-παλῆς, dif-ficilis.

παῖπαλον, τὸ, ὄνομα οὐσίας, σχηματισθῆν ἐκ τοῦ παῖπαλλοίς, παῖπαλά τε κρημνώδης τε, ἀπότομα μέρη καὶ κρ., Καλλ. εἰς 'Ἀρτ. 194, πρὸς Σχολ. εἰς 'Ἀριστοφ. Νερ. 261.

παῖπαλώδης, ες, (παῖπαλή) ὁ πανούργος ἐν τῶν φύσει, γυναικας π. 'Ἐτυμολ. Μέν. 515. 8.

παῖς, παιδός, ὁ, ἢ γεν. πληθ. παιδῶν, Δωρ. παιδῶν' δοτ. πληθ. παῖσι, 'Ἐπικ. παιδεσσι, 'Ομ., 'Ἡσ., Πινδ. παρὰ τοῖς παλαιῶς 'Ἐπικ. ποιηταῖς ἢ ὄνομαστ. εἶναι συχν. διουλόβος παῖς, ὅπερ καὶ ἀναγκαῖον ὁσῆκι ἢ λέξις ἀνήκει εἰς διουλοβότος πόδας, π. χ. 'Ἰλ. Β. 609, Ε. 704, κτλ.: οἱ δοκιμώτατοι τῶν ἐκδο-